

Sygn. akt I C 1275/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. C. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. C. (1) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05 października 2012 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo, co do roszczenia o odsetki oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. C. (1) kwotę 4.633,55 zł (cztery tysiące sześćset trzydzieści trzy złote i pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zwrócić powodowi K. C. (1) łącznie kwotę 583,45 zł (pięćset osiemdziesiąt trzy złote i czterdzieści pięć groszy) tytułem nadpłaconych zaliczek na wynagrodzenie biegłych zaksięgowanych pod pozycjami (...) i (...)/ (...).

Sygn. akt I C 1270/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 17 maja 2013 roku K. C. (1) – zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego P. P. (pełnomocnictwo – k. 6), wniósł przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o:

- zasądzenie kwoty 20.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 września 2012 roku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę fizyczną i psychiczną;

Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 41**)

Na terminie rozprawy w dniu 25 października 2013 roku pozwany – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego P. S. (pełnomocnictwo – k. 47) – wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. (**protokół – k. 73**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2012 roku kierujący autobusem komunikacji publicznej nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu motocyklem K. C. (2) w wyniku czego doszło zderzenia obu pojazdów. (**notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym – k. 9**)

Poszkodowany został przewieziony karetką do Szpitala (...), gdzie został poddany badaniu rtg. Ponadto założono gips stopowo-udowy. K. C. (2) został wypisany na własną prośbę, po czym udał się do szpitala w O.. (**zeznania powoda – k. 124, karta informacyjna – k. 33**)

U poszkodowanego rozpoznano złamanie wieloodłamowe dwukostkowe podudzia prawego z przemieszczeniem, stłuczenie uda prawego z masywnym nawracającym krwiakiem oraz rozległe otarcia i stłuczenia skóry kończyny dolnej prawej. W toku leczenia przeprowadzono w dniu 07 sierpnia 2012 r. otwarte nastawienie złamania i stabilizację metalem. Zabieg został przeprowadzony z uwagi na istnienie masywnego, nawracającego krwiaka okolicy uda i zagrożenia martwicy skóry rzeczony okolicy. Ponadto K. C. (2) poddany był leczeniu farmakologicznemu. W toku hospitalizacji dokonywano wielokrotnie punkcji krwiaka okolicy uda i okresowe opatrunki uciskowe. K. C. (2) został następnie wypisany ze szpitala na własną prośbę, zalecono mu ograniczone chodzenie, polegiwanie i elewację operowanej kończyny, kontrolę w (...) co 2 – 3 dni, czynne ćwiczenia stawu kolanowego a także przyjmowanie wskazanych leków. Dodatkowo uszkodzona kończyna została umieszczona w opatrunku gipsowym na okres 6 tygodni od zabiegu. Poszkodowany przebywał w szpitalu w dniach 22 lipca 2012 r. do 14 sierpnia 2012 r. K. C. (2) po wyjściu ze szpitala pozostawał pod kontrolą Poradni Urazowo-Ortopedycznej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P.. Dodatkowo w dniu 30 października 2012 r. zgłosił się do Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Klinika sp. z o.o. z uwagi na wystąpienie stanu zapalnego tkanki przyśrodkowej podudzia prawego. Zastosowane leczenie farmakologiczne i zalecono elewację kończyny. W dniu 05 listopada 2011 r. w toku kolejnego badania w (...) stwierdzono obecność masywnego krwiaka z zagrażającą martwicą skóry przyśrodkowej na podudziu prawym. Wykonano nacięcie i drenaż krwiaka oraz zalecono elewację kończyny i stosowanie opatrunków. Ostatecznie zespolenie kości zostało usunięte w dniu 15 stycznia 2013 r. w szpitalu w O. (**dokumentacja medyczna – k. 10 – 35v, zeznania powoda – k. 124 – 125**)

W chwili obecnej K. C. (1) w okolicy kostki bocznej podudzia prawego pozostały blizny pooperacyjne o wielkości 8x3 cm oraz blizna zanikowa skóry części dystalnej przyśrodkowej uda prawego o wielkości 9x4 cm ze znacznym zagłębieniem poniżej (ok. 0,5 cm) poziomu powierzchni uda posiadająca cienką tankę podskórną, skóra zaś w tym obrębie jest mało elastyczna, nie da się jej ująć w fałd skórny, jest wybitnie szpecąca. Ponadto w obrębie blizny i jej okolic utrzymuje się zaburzenie czucia powierzchniowego skóry, co jest skutkiem uszkodzenia powierzchni nerwów. Dodatkowo na podudziu prawym znajduje się szpecąca blizna ukośna, zanikowa o nierównym przebiegu w okolicy stawu kolanowego o wymiarach 4x2 cm. Na skutek urazu doznanego przez powoda oraz wykonanych zabiegów operacyjnych obwód kończyny dolnej prawej na wysokości łydki jest o 4 cm większy. Dłuższe chodzenie bądź stanie powoduje obrzęk podudzia. Zarówno stan zaburzenia czucia jak i powstawania obrzmienia będzie utrzymywać się do końca życia K. C. (1). Miejsce po urazie, leczeniu operacyjnym martwicy i owrzodzeń a także blizny i ich okolice mają zmniejszoną odporność, co może powodować zarówno samoistne jak i następcze (w wyniku nawet niewielkich otarć) powikłania w postaci owrzodzenia. Z uwagi na ten fakt poszkodowany musi do końca życia zachowywać szczególną ostrożność na otarcia i ewentualne urazy miejsc chorobowo zmienionych. Zachodzi także konieczność stosowania maści natłuszczających i kremów nawilżających skórę. Pozostałe blizny stanowią niewielki uszczerbek estetyczny i nie stanowią problemu funkcjonalnego kończyny dolnej prawej. Wszystkie te uszkodzenia tkanek miękkich wywołały u K. C. (1) uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15%. Blizny zaś powodują uszczerbek 1%. Dodatkowo w związku z wypadkiem u poszkodowanego występuje ograniczenie ruchomości w prawym stawie skokowym w zakresie zgięcia grzbietowego o **5 stopni** (obecnie 40, norma 45), zgięcia podeszwowego **5 stopni** (obecnie 15, norma 20), supinacji **5 stopni** (obecnie 15, norma 20), pronacji **5 stopni** (obecnie 35, norma 40). Uszczerbek w tym zakresie jest stały, wynosi 5 % i nie ulegnie zmniejszeniu. Obecnie brak jest, bowiem skutecznej operacyjnej metody poprawy ruchomości stawu skokowego. W przyszłości z uwagi na ww. uszkodzenia stawu mogą wystąpić wcześniejsze zmiany zwyrodnieniowe i dolegliwości bólowe z tym związane. Skutki wypadku wpłynęły także na życie zawodowe K. C. (2). Unika on przede wszystkim prowadzenia radiowozu. Wykonywanie czynności służbowych w pozycji stojącej

powoduje, że po pracy musi przyjmować środki przeciwbólowe. W życiu prywatnym także ograniczył używanie samochodu. Jako ojciec ma utrudnione długotrwałe noszenie swojej córki, z uwagi na pojawiający się ból. Podobnie dolegliwości pojawiają się po dłuższym wysiłku fizycznym

(opinia biegłego sądowego z zakresu dermatologii i wenerologii – k. 95 – 97, opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 90-92, k. 144, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 127 – 131, zeznania powoda – k. 124 – 125)

Łączny uszczerbek na zdrowiu K. C. (1) wynosi 21 % tj. 15% wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu dermatologii i wenerologii (k. 97) oraz 6% z opinii biegłego sądowego ortopedy traumatologa (k. 128). **(opinie biegłych)**

Sprawca zdarzenia objęty była ochroną w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód zgłosił szkodę (...) S.A. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, że zachodzą podstawy do przejęcia odpowiedzialności i przyznał K. C. (1) kwotę 8.500 zł stanowiącą zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Ponadto w piśmie o przyznanej świadczeniu zawarto informację o ustaleniu u pokrzywdzonego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6%. **(bezsporne – potwierdzone dokumentacją z akt szkody)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a powołane wyżej, dokumenty, a także w oparciu o dołączone akta szkody. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana w przeważającej części przez żadną ze stron oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości, co do ich prawdziwości lub autentyczności.

Sąd oparł się także na opiniach biegłych oraz zeznaniach powoda. **(k. 124-124)**

W ocenie Sądu zeznania powoda traktować należy jako wiarygodne. Przede wszystkim znajdują one odbicie w przedłożonej dokumentacji medycznej i opiniach biegłych. W pozostałym zakresie tj. odnośnie skutków wypadku dla życia powoda, zdaniem Sądu zeznania także oceniać należy jako wiarygodne w całości. Powód bowiem zeznał szczerze i spontanicznie, zaś obserwacja jego osoby podczas zeznań nie dała Sądowi podstaw do uznania, że recytuje on lub odtwarza przygotowaną wcześniej linię argumentacji bądź też próbuje zyskać lepszą pozycję procesową przez egzagerowanie zarówno swojego stanu jak i przeżyć związanych z wypadkiem. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że nie zachodzą podstawy do zdyskredytowania tych zeznań i poczynił na nich ustalenia faktyczne.

Sąd dokonał oceny opinii biegłych sądowych z uwzględnieniem poziomu wiedzy biegłych, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanego stanowiska, wyrażonych w nich ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w nich poglądów. Zdaniem Sądu opinie biegłych zostały sporządzone rzetelnie. Twierdzenia biegłych w nich zamieszczone poparte są rzeczą, logiczną i spójną argumentacją. Biegli wskazali przesłanki swego rozumowania, które prowadziły ich do ostatecznych konkluzji. Opinie zawierają wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Ponadto zawierają także wymagane uzasadnienia. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych pozwoliły w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłych. Ponadto opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Z opinii biegłego sądowego neurologa wynika, że brak uszczerbku na zdrowiu powoda w zakresie neurologicznym. Z opinii biegłego tej specjalizacji wynika, iż było wskazanie, że brak czucia w obrębie blizn powoda spowodowany jest uszkodzeniami nerwów.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nie kwestionował również okoliczności faktycznych przedstawionych przez powoda w

pozwie. Spór, więc stron odnosił się przede wszystkim do zakresu wysokości zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę oraz wpływu schorzeń powódki na jej stan zdrowia po wypadku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Stanowisko pozwanego odnośnie wysokości zadośćuczynienia uznać należy jedynie częściowo za zasadne. Jednakże zdaniem Sądu przyznana przez pozwanego kwota nie rekompensuje w całości doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych.

Zgodnie z dyspozycją art. 445 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że powód doznał zarówno uszkodzenia ciała tj. urazów związanych ze złamaniem podudzia jak i komplikacjami pooperacyjnymi związanymi z wystąpieniem krwiaka, martwicy i owrzodzeń w obrębie uszkodzonej tkanki, które skutkowały trwałym uszczerbkiem na zdrowiu jak i cierpieniem psychicznym wywołanych bólem i psychicznymi skutkami wypadku.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne związane z uszkodzeniami ciała lub rozstrojem zdrowia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Bezsporne jest, iż doznane przez K. C. (2) uszkodzenie ciała, jak i następstwa tegoż wywołały u niego zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Doznane przez powoda, w wyniku wypadku, uszkodzenia ciała spowodowały konieczność długotrwałego leczenia fizjoterapeutycznego, farmakologicznego. Pomimo leczenia i rehabilitacji powód w dalszym ciągu odczuwa konsekwencje doznanych urazów. Stwierdzono u niego uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 21%. Wynika on przede wszystkim z uszkodzeń tkanek miękkich, ale ma także podłoże w powstałych bliznach i ograniczonej ruchomości stawu.

Powód w dalszym ciągu odczuwa problemy związane z prawą nogą z uwagi na występujące obrzmienie będące efektem zbyt długiego stania lub chodzenia. Ponadto musi bardzo uważać by nie skaleczyć miejsc objętych zmianami skórnymi jak i wykazywać zwiększoną dbałość o ich nawilżenie i ochroną przed czynnikami zewnętrznymi. Zaniedbanie w tym zakresie doprowadzić, bowiem może do wystawienia kolejnych dolegliwości takich jak owrzodzenia. Ponadto jak wynika z ocen biegłego z zakresu dermatologii blizny mają charakter szpecący, przy czym ta umiejscowiona w części przyśrodkowej uda jest wybitnie szpecąca. Już sam ten fakt wskazuje, przy odniesieniu go do zasad doświadczenia życiowego, że powód nie będzie chętnie prezentować tejże nogi chociażby przez założenie krótkich spodenek. Zdaniem, więc Sądu istnie blizn tego rodzaju z całą pewnością wywołuje u niego dyskomfort, co zresztą można było zaobserwować w toku zeznań K. C. (1).

Okolicznością, której nie można było pominąć przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jest także fakt, że powód jest z zawodu policjantem, co też wymaga od niego zachowania sprawności fizycznej. Konieczność zaś zwieszanej ochrony miejsc chorobowo zmienionych oraz występowanie obrzęku nogi przy zbyt długim staniu i chodzeniu z całą pewnością zadania tego nie ułatwiają. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze

również to, że powód w żaden sposób nie przyczyniła się do powstania szkody. Ostatecznie zaś zwrócić należało uwagę bardzo dużą dysproporcję między określeniem procentowego uszczerbku na zdrowiu przez pozwanego a przez biegłych sądowych. Różnica między 6% a 21% jest na tyle znacząca, iż nie można mówić w tej sytuacji o ewentualnym wahaniu wynikającym z normalnej różnicy w ocenie merytorycznej pewnych aspektów medycznych.

W tym stanie rzeczy żądanie powoda o przyznanie zadośćuczynienia należy uznać za zasadne.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zespечения, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (confer Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepublikowany).

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, jak też rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany).

I wreszcie na koniec należy wskazać, iż zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może mieć charakteru symbolicznego (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, niepublikowany, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepublikowany). Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Mając na uwadze powyżej wskazane kryteria i opisane wcześniej doznane przez powoda cierpienia fizyczne i psychiczne należy uznać, iż żądana kwota w wysokości 20.000,00 złotych jest adekwatna jako uzupełnienie wypłaconej już części roszczenia na rzecz K. C. (1).

Sąd miał bowiem na uwadze, że wypadek, w którym powód uczestniczył doprowadził do ograniczeń zarówno w życiu codziennym jak i zawodowym (w szczególności mając na uwadze, że powód jest Policjantem).

Powód ma także ograniczoną możliwość interakcji fizycznej ze swoją córką. Problemem jest bowiem dla niego dłuższe jej noszenie, a z uwagi na obrzmiewanie nogi, skróceniu będą musiały ulec także wspólne aktywności fizyczne. Dodatkowo wcześniej u powoda nie występowały żadne choroby ani zmiany w obrębie kończyn dolnych. Ostatecznie nie można tracić z pola widzenia, także skutków wypadku, jakie wywarł on na psychice powoda. Bezsprzecznie odczuwa ona do chwili obecnej jego następstwa, co ujawnia się w obniżonych zdolnościach prowadzenia samochodu, co biorąc pod uwagę konieczność dojazdów do pracy powodowało i powoduje ciągle narażenie na stres. Wprawdzie stan powoda uległ poprawie jednak nie można stwierdzić by negatywne konsekwencji zdarzenia z 20 lipca 2012 r. zostały wyeliminowane.

Dlatego Sąd doszedł do przekonania, że zadośćuczynienie w łącznej wysokości kwotę 28.500,00 złotych (biorąc pod uwagę wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 8.500,- zł. przez ubezpieczyciela i zasądzoną wyrokiem w niniejszej sprawie 20.000,0 zł.) będzie spełniał swój ustawowy cel rekompensując powodowi zaistniałe cierpienia. Wobec tego Sąd orzekł o zasadności powództwa w całości w zakresie kwoty roszczenia głównego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. należało orzec jak w punkcie 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych oparto na art. 481 § 1 i 2 k.c. Strona powodowa wносиła o zasądzenie odsetek od żądanej kwoty od dnia 13 września 2012 r. do dnia zapłaty. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie zgłoszenie zostało jednak dokonane w dniu 04 września 2012 r., co wynika z akt szkody. Zatem 30 dniowy termin upłynął w dniu 04 października 2012 r. Tym samym powód legitymowany jest do naliczania odsetek od zadanej kwoty dopiero od dnia 05 października 2012 r. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 1.

Biorąc pod uwagę, że roszczenie w zakresie odsetek było zakreślone w sposób, który nie uzyskał akceptacji Sądu, orzeczono jak w punkcie 2 wyroku oddalając tę część powództwa.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 100 - w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Stąd też z uwagi na fakt, że roszczenie zostało oddalone tylko w niewielkim stopniu w zakresie odsetek Sąd przyjął, że powód uległ jedynie, co do nieznaczącej części swego żądania. Tym samym pozwana spółka obowiązana jest do zwrotu całości poniesionych przez K. C. (1) kosztów procesu.

Powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, a więc pozwany winny jest zwrócić mu równowartość honorarium w wysokości uzależnionej od stopnia wygranej. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki wynosi 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Ponadto na koszty procesowe poniesione przez powoda składa się także opłata od dokumentów pełnomocnictw w kwocie 17,00 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi, bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. Dodatkowo w toku postępowania powód uiścił zaliczki na wynagrodzenie biegłych w łącznej wysokości 1.800,- zł. Po obliczeniu zaś łącznej kwoty wykorzystanych środków na przyznane wynagrodzenia (o czym niżej) powodowi należy się zwrot 1.216,55 zł tj. realnie wykorzystana część.

Nadto powód uiścił opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 1.000,- zł. (5% x 20.000 zł).

Zatem mając na uwadze powyższe elementy strona pozwana obowiązana jest zwrócić powodowi łącznie kwotę 4.633,55 złotych, o czym Sąd orzekł w pkt 3 wyroku.

Jak wskazano wyżej powód wpłacił łącznie 1.800,- zł zaliczki. W toku postępowania Sąd wydał postanowienia w zakresie przyznania wynagrodzeń biegłym za sporządzone opinie. I tak zostały przyznane kolejno kwoty 383,64 zł (k. 109), 200 zł (k. 110), 95,91 zł (k. 152) i 537 zł (k. 153). Łącznie więc wynagrodzenia biegłych wyniosły 1.216,55 zł. Kwotę tę wypłacono w całości z pierwszej zaliczki wpłaconej przez powoda tj. 1.500 zł. Tym samym na kontach sum depozytowych Sądu pozostała nadwyżka w postaci kwoty 283,45 zł (część pierwszej zaliczki) oraz 300 zł (cała druga zaliczka)

Tym samym nadwyżkę tę w łącznej kwocie 583,45 zł należało zwrócić powodowi jako nienależnie pobraną. Dlatego też Sąd orzekł w tym przedmiocie w punkcie 4 wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

Dnia 17.09.2014 r.